

TÄHEKE

Kink

VALDIS GRENKOV

JUBA PÄEVATÖUSU AJAL
KÄÄRULINE JÕEAÄR
MEIE NAERUKILKEIST KAJAB –
TULEB KEVAD, LAHEB JÄÄ.

RÖÖMSALT KAIME LUHAL RINGI,
SINILILLI NOPIME.
KELLELE NEED VIIME KINGIKS?
KELLE JAOKS NEID NOPIME?

LAULDES KAUNI PÄRJA TEEME,
PÄRJA SINILILLEDEST.
LENINILE SELLE VIIME,
TORE KINK SAAB TALLE SEST.

MARMORBUSTI ETTE PÄRJA
PANEME APRILLIKUUS.
MINU LILLED KA ON PÄRJAS,
LILLEDES MU ARMASTUS.

NR. 4
1965

Need lapsed, kellega Lenin sellesel pildil juttu ajab, on nüüd ammu suureks kasvanud. Lenin armastas väga lapsi. Kui ta oma väikesi sõpru kohtas, päris ta ikka, kuidas nende käsi käib. Ja lastel oli talle alati palju rääkida.

Kui Lenin elaks, meeldiks talle kindlasti ka teiega juttu ajada. Huvitav, mis ta kõigepealt küsiks?

Kõigepealt vist küsiks Lenin küll, kuidas õppimine läheb. Sellele küsimusele tahate te muidugi kõik vastata. Üksteisest ette rutates. Läbisegi.

Nii ei sobi. Las esimesena räägib Oti Algekooli oktoobrilaps Aime Leiner.

Meie oktoobrilapsed õpivad õige hästi. Kui vahel harva juhtubki, et keegi midagi õppimata jätab, tuletavad pioneerid talle seda meelde. Ja aitavad, kui vaja. Tore on viia koju hea tunnistus.

Kindlasti päriks Lenin ka seda, kas te tööd armastate. Nüüd võiks Kuusalu 8-kl. Kooli oktoobrilaps Rein Enok ühe loo jutustada.

Kevadel, kooliaasta lõpul tegime peenrad kooliaeda valmis. See oli huvitav töö. Siis

külvasime seemned mulda. Me külvasime lillube, põldube, kresse ja daaliaid. Suvel käisime iga kahe nädala tagant vaatamas, kuidas taimed kasvavad. Siis kastsime taimi külma veega, sest päeval oli väga palav. Ja kitkusime umbrohtu. Sügisel korjasime lilloid ja põldoad ära. Sai me hea saagi.

Kui Lenin väike oli, mängis ta oma õdede-vennadega igasuguseid toredaid mängu. Kas praegused lapsed ka oskavad lõbusalt aega veeta? Selle peale vastaks Tallinna 42. Keskkooli II klassi oktoobrilaps Tiiu Ramjalg niimoodi:

Ma õpin juba teises klassis ja olen oktoobrilaps. Mulle meeldib õppida, aga koolis on hea ka mängida ja tantsida. Meil oli lõbus karneval. Küll seal oli tore, isegi rakett tantsis karuga! Aga ükskord laulis meie mudilas-koor: „Tuut, tuut, sügis tulnud ju“ ja mina olin see sügis ning tantsisin teistest lastest mööda. Mul oli roheline kleit, puna-

sed vahtralehed peale õmmeldud. Koolis on mul palju sõpru, aga kodu õed Riina ja Reet. Kolmekesi mõtleme igasuguseid mängu välja. Ema ütleb küll mõnikord, et see on mürgel. Aga siis teeme jälle ruttu toa korda.

Kindlasti küsiks Lenin ka seda, kas te olete ausad ja tõearmastajad lapsed. Nisugusele küsimusele oleks hea vastata mõne sedamoodi looga, nagu ma kuulsin hiljuti Kõnnu Algekoolist. Seal juhtus nimelt nii, et kolm esimese klassi poissi mängisid lumesõda. Ja viskasid kogemata palli klassiknasse.

Aknaklaas päris katki ei läinud, ainult kaks pragu tuli sisse. Ja poisid arvasid, et sellest pole vaja rääkida. Aga kui järgmisel päeval läks korrapidaja akent lahti lükkama, kukkus pool klaasist kildudeks. Seda lugu nägi õpetaja ka pealt. Ja ta noomis korrapidajat: „Talvel tuleb aknaid ettevaatlikumalt avada ja sulgeda. Näe, nüüd põrutasid klaasi katki.“

Siis läksid kolm lumesõjapidajat õpetaja juurde ning rääkisid ära, mis eelmisel päeval aknaga juhtus. Ainult seda nad ei teadnud, kelle pall vastu akent lendas. Sõda

oli nii äge olnud.

Nende poiste nimed olid Jaan Sikk, Paavo Kivi ja Elmar La-
gesoo.

Muidugi tahaks Lenin ka tea-
da, kuidas pioneerid elavad.
Ja kas teie ootate pioneeriks
saamist.

Ma arvad, et tean, mis te see-
peale kostaksite. Kindlasti
niisamuti, nagu Helje Albin:

**„See päev, kus mind
pioneeriks võeti, oli
minu kõige rõõmsam
päev!”**

Helje Albin käib Kurtna Alg-
koolis. Aga pioneerirätt seoti
talle kaela hoopis Saku. Kui
Saku pioneeridel on mõni pi-
dulik sündmus, kutsuvad nad
ikka Kurtna lapsed külla.

Sel päeval astusid Saku ok-
toobrilapsed pioneeriks. Pal-
judele pioneeridele anti kätte
komsomolipiletid. Aga oktoob-
rilastele tähekesed.

Helje seisis Saku oktoobrilas-
tega ühes rivis. Nendega koos
ütles ta ka esimest korda:
„Alati valmis!” Ja ta süda tuk-
sus tugevasti-tugevasti.

Näete, kui pikaks läks meie
jutt Leniniga. Ja küllap oleks
veelgi, mida talle rääkida.

Kas panite tähele, millest te
vestlesite? Oktoobrilaste reeg-
litest! Sellest, kuidas te neid
täidate.

Teie *Täheke*

Kaherõne

ELAR KUUS

„Artur! Artur!”
„Mis on, Alviine?”
„Siin kaseladvas seisab tühi elamu.”
„Silmapilk tulen möödan ta tiivaga ära . . .
Nojaa, see elamu on määratud seitsmele
isikule. Meie oleme kahekesi, meile on ta
liiga suur. Torrr . . .”
„Muutub ehk parajaks, Artur?”
„Rumaluke, Alviine, kuidas ta saab parajaks
muutuda?! Ka pole siin voodeid ega vaipu.
Lage põrand. Torrr . . .”
„Toome tuppa heinu.”
„Ja mina peaksin heintega leppima? Pea-

legi, näe, alt õuest vahib meid üks poiss,
tige nagu peas. Torrr . . .”
„Vahest jõuame ta lahkeks laulda. Ainult
ära alati torise.”
„Mis-mis-mis – et mina torisen?! Olgu, astu
siis oma tühja elamusse . . . Nüüd alles hak-
kame näguripäevi nägema.”
Kuldnokk laskis naise puuri, ise jäi pahaselt
puuri pulgale.

„Alviine!”
„Jah?”
„Kumb meist heinad, toob?”

Illustreerinud A. VENDER

kevad

„Sina, Artur.“

Artur kandis heinad pessa.

„Alviine!“

„Jah?“

„Kumb lõunaks ussikesi kogub!“

„Sina, kullake.“

Artur tõi toidu kohale.

„Alviine, kumb meist laulab?“

„Ikka sina, kallid.“

„Mina ja mina! Niikuinii istun väljas vihma käes, nüüd laula ka veel.“

„Mul on toas õiendamist.“

„Või ühtepuhku toas õiendamist, torr! Näita

ette, mida tegid!“

Kuldnook volksas sisse. Ja tardus üllatunult paigale. Puuris lebas viis muna. Meisterlikult ümarad kui vabrikus treitud. Ilusti sinakaks värvitud ka.

Kop-kop-kop!

„Artur, keegi koputab.“

„Võimatu.“

Kop-kop-kop!

„Tõesti koputab, Alviine. Häda, häda, häda! Sest kes see muu on, kui tigeda näoga poiss.“

„Vaata järele.“

Artur kiikas õue.

„Tohoh, ei paista kedagi.“

Kop-kop-kop! Kop-kop-kop!

„Ikka jälle... Alviine, Alviine, siinsamas munades koputati! Näe, ühel neist löödi koor katki! Ilus pisike nokk... Oma pojake! Siuu, tere, tere!“

„Artur, nii et meie elamu on liiga suur?“

„Kes seda ütles? Ruumi täpselt seitsmele.“

„Maas on heinad.“

„Aga paks sulekiht peal.“

„Tigeda näoga poiss õuel...“

„Siuke mõtlematu jutt, Alviine! Poiss on ometi meie elamu ehitaja Peeter... Pojad, kõik viiekesi siia!“

„Torrerrr...“

„Või torisema – kust selle paha kombe õppisite? Otsemaid seiske puuriaugu ette ritta ja ajage nokad pärani. Nõnda. Ja nüüd vali elagu Peetrile!“

„Siuuuu, ta elagu-uu-uu!“

IRA LEMBER

Ann Kogemata

KOLM ÕNNETUT SÖPRA ON KOOS:
KOHVIKANN,

TASS

JA SUHKRUTOOS.
TASS JUBA NOORELT
JÄI PÄRIS KURDIKS,
ANN KOGEMATA
TA KÕRVA MURDIS.

SUHKRUTOOSILT
ON KUULDA OHKEID,
TEMA KANNATAS
PALJU ROHKEM:
SIIS KUI ANN VIIS
LAUALE KOHVI,
KOKKUPÕRKEL
LANGES TA OHVRIKS.
MINESTUSES NIIKAUA VIIBIS,
KUNI KIIRABI

KOKKU LIIMIS.

HAAVAD TEEVAD IKKA VEEL VALU,
PÕRUTUSI NUUD TA EI TALU.

SAATUS KOHVIKANNULGI KARM,
TEMA KÕHUL ON TOHUTU ARM.
TRUMMI LÕI

KOGEMATA ÄNN –
KUNI MÕRANES KATKI KANN.

KOLM HAIGET SÖPRA ON JUTUHOOS,
KOHVIKANN, TASS JA KA SUHKRUTOOS:
„OELGE, KAS TEATE EHK

KOGEMATA,
KUIDAS SAAB MEIEGA LAUDA VEEL
KATTA?“

ET TEIL
OLEKS
PAREM
ÕPPIDA!

Joonistanud V. HURT

Varsti on Eesti NSV 25. sünnipäev. See on tore sündmus, mis-
pikul teeme kokkuvõtteid möödunud aastatest.

Vaata kaarti! Eks ole see tihedalt täis märke? Iga märk kujutab
uut koolimaja. Number näitab, kui palju neid on linnas või asu-
las. Kas sa tead, et kõik need koolid on meie sünnimaale ehitat-
ud nõukogude korra 25 aasta jooksul. Üksnes möödunud aastal

hakkasid lapsed õppima 14 uues koolis. Käesoleval aastal saab
neid valmis 11. Peale avarate ja valgete klassiruumide on uutes
koolides õppetökojad, füüsika-, keemia- ning muusikakabinetid,
võimlemissaalid. Koolide juures on ka katseaiad ja põllulapid, kus
lapsed saavad ise taimi kasvatada. Ja kõik selleks, et teil oleks
parem õppida ning et teist võiksid sirguda haritud ja töökad inimesed.

Illustreerinud E. VALTER

Oh seda õnne!

KALJU KANGUR

KES SEAL TULEB, NÄGU TÄIS NALJA?
UKS JALG SAAPAS, TEINE PALJAS,
KITKUTUD-KATKUTUD...

VAATAB KÕIK MAJA:
SEE ON JU TÖNIS, TOO UNUSTAJA!

MUTSI TA UNUSTAS GARDEROOBI,
TUHVLIKOTI KOMPVEKIPOODI,

SAABAS JÄI STAADIONI NURKA
(TEINE ON ALLES, MIS SEAL KURTA!).

PORTFELLI UNUSTAS TÖNIS TRAMMI,
SÕBRA POOLE TRAKSID JA KAMMI,

PARKI UNUSTAS TASKUPLOKI,
VÕIMLASSE JÄTTIS SÄRGI JA SOKI.

KUHUGI JÄTTIS VEEL SULEPEA,
VÕTME JA RAAMATU...
KUHU? EI TEA!

AGA TA ISE, TOO TÖNIS-POJU,
OH SEDA ÕNNE – JÕUDIS KOJU!

Unekera

VALEERIA VILLANDI

TUPPA TULI UNEMEES,
LAULIS LAPSE UNELE.

SIIS KUI KORJAD UNETERI,
SIIS KUI UNEKERA KERID,
HUNT TOOB SULLE PÕRSAPRAE,
REBASELT SAAD UHKE KRAE,
KARU ANNAB KÄRJEMETT,
PIILU PRITSIB KAELA VETT,
ENT SKAFANDRIS KOSMONAUT
TOOB RAKETI SINU JAOKS.

SÕIDAD SELLES ÕHULAEVAS
SEITSE TIIRU ULE TAEVA.
ULEVALT NÄED KOMMIPOODI,
KOOGIPOODI, KANNIPOODI,
MAJA NÄED, MIS SELLE MOODI,
KUS ON SINU VÄIKE VOODI
JA KUS MAGAB SINU MOODI
PISIKENE PÕNGERJAS.

AGA SINUST KÕRGEMAL
TILLU TÄHEJONGERMAN,
SILMATES RAKETTI TEEL,
NÄITAB KELMIKANA KEELT.
KUU SÕÖB KULDSE LUSIKAGA,
PILV LÕÖB PILVE RUSIKAGA.

SIIS SA ISE EHMUDES
ALLA LENDAD JAHMUDES,
OTSE KESET SÕIDUTEED
SA RAKETIS SÕIDU TEED.

EI SEAL ENAM VEERE VIST
UKSKI OMA VEEREMIST.
TRAKTORID ON KEELETUD,
AUTOBUSSID MEELETUD,
AUTOD HOOPIS SEGI TAOTUD,
KRAANA KURDAB KONKSU KAOTUST.

ÄKKI KOSTAB KURI HÄÄL:
ONU MIILITS TULEB SÄÄLT,
KESET MOLLU SEISMA JÄÄB
NING SIIS PISTAB PRAGAMA,
NII ET ÄRKAD MAGAMAST.

PIIMAAUTO JA LEHM

ENO RAUD

Piimaauto kihutas linna poole. Teel juhtus talle ette lehm, kes läks karjamaale rohtu sööma.

„Tut-tut-tut,“ pahandas piimaauto. „Mul on rutt-rutt-rutt! Milleks sind sarvilist siia vaja! Vaata, et ma sind tobedat alla ei aja!“

Lehm aga lausus:

„Mina ju annan piima, mis sina pead linna viima! Ära sa mind midagi pilka, minuta poleks su suures tsisternis ühtegi piimatilka.“

Nüüd hakkas piimaautol piinlik ja ta sõitis kiiresti edasi.

Illustreerinud H. SAMPU

Säh siis sulle maiuspala!

ARNE JÖGAR

SUURE KLAASIST KASTI SEES
VÄGA-VÄGA SELGES VEES
SIHVIB-SÄHVIB RISTI-PÕIKI
VÄRVE KÕIKI!

KASTIS RINGI UJUVA
NOOLE, KERA KUJUGA
VIKERKAAREVIIRULISED,
TÄPILISED, TRIIBULISED
IMEKENAD KALAD,
KASSI MAIUSPALAD!...

KIISU TEEB: „KURR-NAU!“

JÄRVA: „SELLIST SAAKI JUHTUB HARVA!
KUI SÕON ÄRA,
PÜHIN VURRUD,
HÜPPAN AHJULE,
LÕON NURRU!“

SULPSTI
KIISU KÄPP KÄIB VETTE!
AGA –
KES SIIS TEADIS ETTE:
KALA SELJAL KANDIS ORKI,
KIISU KÄPA KATKI TORKIS!...

TUULEVESKI

„Mina ju jahvatan vilja, olgu vara või hilja. Teised minusugused peavad küll juba vanadusepäevi, aga mina ei taha veel puhkust, mina tunnen tööst rõõmu ja uhkust!“

„No siis on iseasi,“ ütles helikopter. „Palun vabandust!“

Ja edasi lennates ta mõtles:

„Küll on ikka tubli vanake!“

Tal on uljalt kuklas laiaservaline kübar. Seljas narmendav jakike. Joostes ja hullates on ühe kinga jalast kaotanud. Ent vaata, kui lõbus naeratus püsib ta tõmmul näol!

Selle indiaani poisi kodumaa on

MEHHIKO

Mehhiko asub Kesk-Ameerikas. Seal on palju kõrgeid mägesid. Madalikke esineb ainult mererannikuil. Mägisel sisemaal sajab harva vihma ja sellepärast on seal liivakõrbed, kus kasvavad okkalised kaktused.

Mehhiko on rikas maa. Mägedest saadakse maailmas kõige rohkem hõbedat. Kaevandatakse kulda ja vaske. Puurtornidest purskub naftat. Madalikel sajab rohkesti vihma, seal laiuvad maisi- ja nisuväljad, kohvi-, kakao-, suhkruroo- ja puuvillaistandused. Lopsakatel rohumaadel söövad tuhandepäised veisekarjad.

Ent enamik mehhiklastest elab vaeselt. Vabrikud ja kaevandused kuuluvad kapitalistidele, põllud ja veisekarjad mõisnikele. Uhketes majades elavad rikkad. Töölise ja talupoegade koduks on tavaliselt madalad kivi- või savionnid. Väga vähe on neid töölislapsi, kellel õnnestub õppida ja kool lõpetada. Nad peavad juba noorelt tööle minema, et toiduraha teenida. Nüüd tead, miks Mehhikos ligemale pool rahvast ei oska lugeda ega isegi oma nime kirjutada.

Ka see indiaani poiss, keda sa pildilt vaatad, ei oska lugeda ega kirjutada. Ta oskab ainult ilusaid laule ja võib hoogsalt tantsida, nii nagu kõik mehhiklased. Aga pead ei lase poiss siiski norgu. Ta teab, et tema isa ja ema ning kogu rahvas võitleb oma õiguste eest. Ta teab, et kord tuleb aeg, kus kõik mehhiklased hakkavad hästi elama ja kõik töölislapsed võivad koolis õppida.

Sellepärast indiaani poiss nii lootusrikkalt naeratabki.

Jonnakas elevandipoeg

Neegrimuinajutt

Aafrikas elas kord elevandipoeg. Ta oli nii jonnakas, et keegi ei tulnud temaga toime. Ükskord pidi kogu elevandipere jalutama minema.

„Lähme!“ ütles elevandiisa elevandipojale.

„Ei lähe!“ vastas elevandipoeg.

„Lähme!“ ütles elevandiema.

„Ei lähe!“ vastas elevandipoeg.

„Lähme!“ ütlesid teised elevandilapsed.

„Ei lähe!“ vastas elevandipoeg.

„Noh, siis me läheme ilma sinuta jalutama,“ ütlesid elevandid ja läksid.

Elevandipoeg jäi üksi. Kui ta oli üksi jäänud, oleks ta väga tahtnud teistega koos minna. Ja ta oli väga solvunud, et teised ilma temata läksid.

„Kui nii,“ lausus elevandipoeg endamisi, „siis ma ei olegi enam elevant.“

Ta jäi mõttesse, kelleks ta peaks hakkama. Lõvikutsikaks!

Elevandipoeg viskus pikali, tõstis kõik neli jalga taeva poole ja hakkas siputama. Just nagu lõvikutsikas.

Mööda jooksis arg gasell. Ta peatus silmapilguks, vaatas elevandipoega, lõi kartma ja jooksis minema. Joostes pildus ta oma peenikesi jalgu üles ja raputas sarvi.

„Vaata, kelleks ma tahan saada!“ hüüdis elevandipoeg ja hakkas gaselli moodi hüpates talle järele jooksuma.

Ta kõrvad loperdasid nagu banaanilehed tuule käes, tema paksud jalad aga takerdusid üksteise taha. Varsti hakkas kogu tema keha hüppamisest valutama.

„Pole suurem asi gasell olla,“ mõtles elevandipoeg. Ja kõndis edasi. Väikesel metsalagendikul nägi ta ahve, kes kulli mängisid.

„See on midagi minu jaoks,“ ütles elevandipoeg.

„Kas te võtate mind ka mängu?“

„Võtame! Võtame!“ kiljusid ahvid, aga nii kõvasti, et elevandipoeg jäi päris kurdiks.

Oli see alles mäng! Ahvid haarasid tal sabast kinni, tirisid londist, sikutasid kõrvust. Nad kukerpallitasid tal seljas ja kõditasid kõhu alt. Aga elevandipoeg, kuidas ta ka püüdis, ei saanud ühtki ahvi kulliks lüüa.

Varsti oli väikseke väsimusest päris nõrkemas.

Illustreerinud M. KERNUMES

„Mulle ei meeldi ahv olla,“ ütles ta ja jooksis minema. Aga ahvid said veel kaua näerda kohmaka elevandipoja üle.

Elevandipoeg kõndis edasi, kõndis ja nägi papagoide, kes oksalt oksale lendas.

„Nüüd ma lõpuks tean, mida ma tegema hakkan,“ rõõmustas elevandipoeg. „Ma hakkan lendama.“

„Hakka aga, mina vaatan pealt!“ hüüdis papagoi vastu.

Elevandipoeg tegi suure hüppe, kuid millegipärast ei tõusnud lendu. Ta patsatas maha ja tegi jalale haiget. Vana papagoi pani pea viltu ja vaatas teda pilkavalt ühe silmaga.

„Pole ju kuskilt hoogu võtta,“ lausus elevandipoeg kohmetult.

„Ma näitan sulle, kust hoogu võtta.“ Ja papagoi viis elevandipoja kõrgele jõekaldale.

„Vaata!“ lausus vana irvhammas. Ta läks päris järsaku servale, hüppas üles ja tõusis lendu.

Ka elevandipoeg läks päris järsaku servale, hüppas samuti üles ja ... lartsatas vette.

Ta ronis kaldale – märg, porine, üleni muda ja kõntsaga koos.

Kui ta oli välja roninud, märkas ta enda kõrval elevandiisa, elevandiema ja vendi. Nad vaatasid teda vaikides.

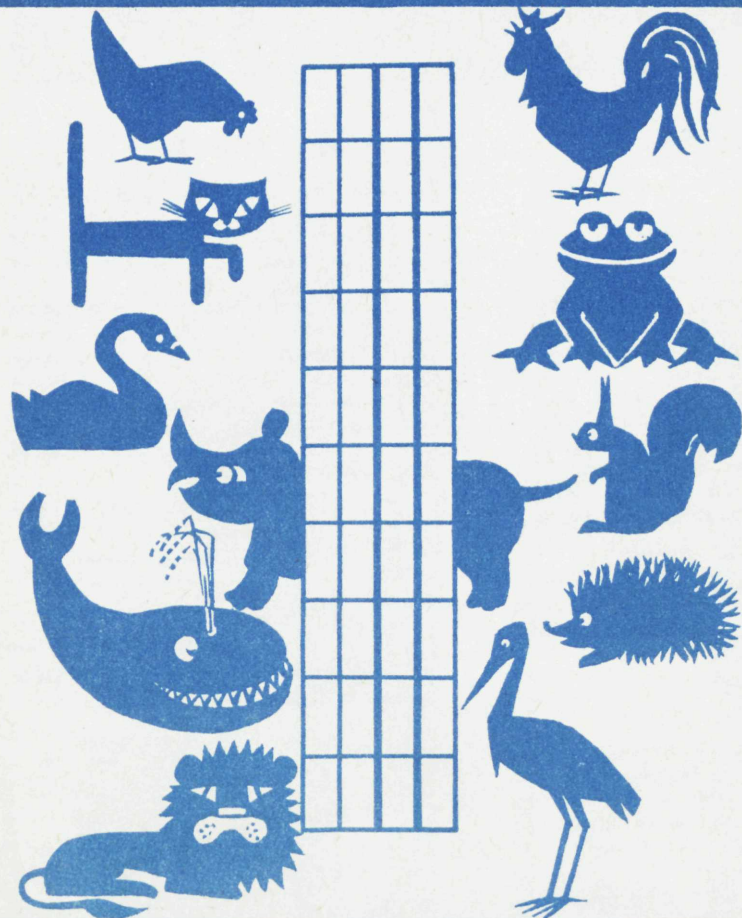
Elevandipojal hakkas häbi.

„Võtke mind endaga jalutama!“ ütles ta. „Nüüd tahan jääda igavesti elevandiks.“

Joonistanud K. NIINEPUU

Kui sa need linnud-loomad õiges järjekorras põikridadesse kirjutad, saad raamistatud püstreas eluka, kes on peidus mõistatuse taga.

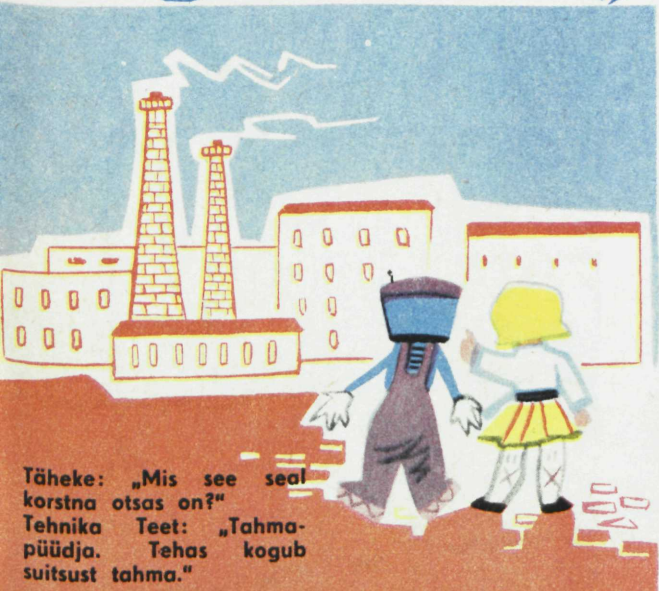

KAS SA TUNNET NEID LILLI?

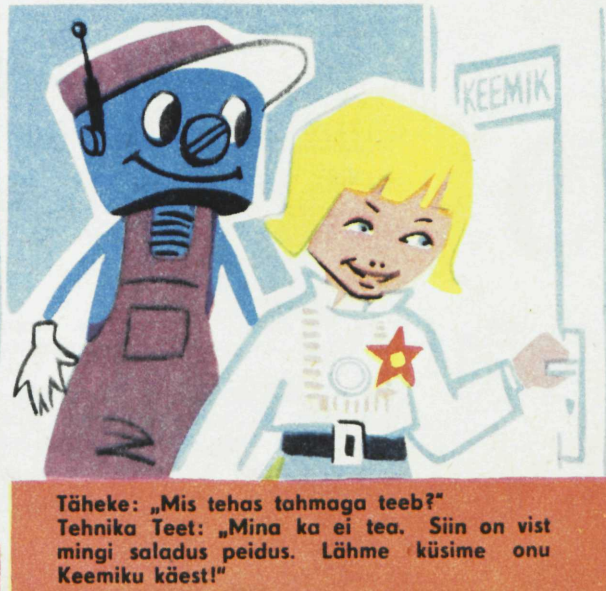
Kui Teet õppis, armastas ta kuueaastane õde Reet poisi kõrval istuda ja üksikuid sõnu venna vihikust väljakirjutada. Kord kirjutas Reet endale järgmise sõnaderea: „TEE TIKTAK LAUAL KATKI TEET.“ Mispooltest on see lause iseäralik?

Kes nad on?

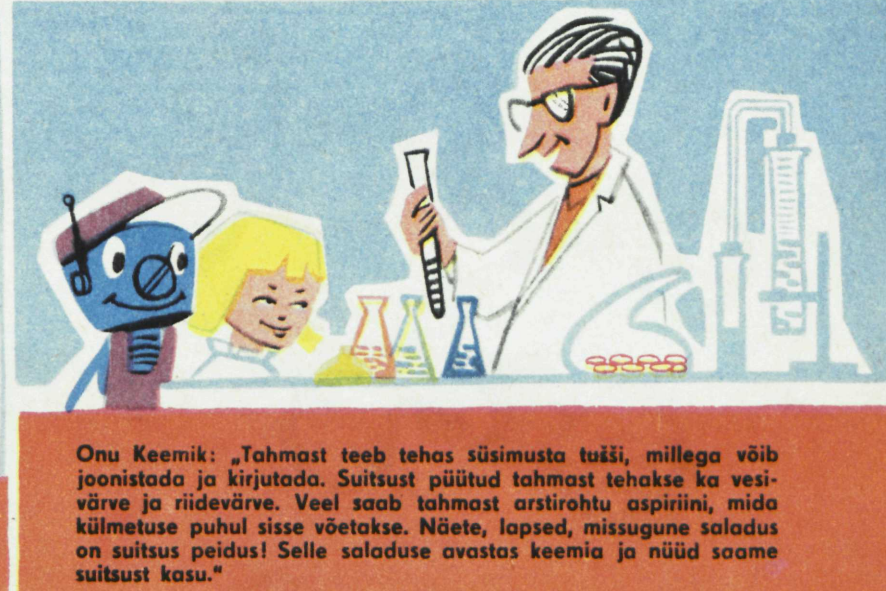
MUL ON SÕBRAD
LÕPMATA HEAD –
SÕBRAD,
KELLEST LUGU PEAN.
IGAVUST TUNDA
EI LASE NAD IIAL,
VÕIVAD MIND ÜMBER MAAKERA VIIA.
KUI OLEN NUKKER,
SIIS NENDEST ÜKS
NUKRUSE EEMALE PELETAB.
KUI MULLE RASKE ON
ÜKS-KORD-ÜKS,
ÜKS SÕPRADEST SELLE SELETAB.
MU SÕBRAD
ON ALATI MULLE TRUUD.
NEIL IKKA
KINKIDA MIDAGI UUT!

Täheke: „Mis see seal korstna otsas on?“
Tehnika Teet: „Tahmapüüdja. Tehas kogub suitsust tahma.“

Täheke: „Mis tehas tahmaga teeb?“
Tehnika Teet: „Mina ka ei tea. Siin on vist mingi saladus peidus. Lähme küsime onu Keemiku käest!“

Onu Keemik: „Tahmast teeb tehas süsimusta tuäsi, millega võib joonistada ja kirjutada. Suitsust püütud tahmast tehakse ka vesi-värve ja riidevärve. Veel saab tahmast arstirohtu aspiriini, mida külmetuse puhul sisse võetakse. Näete, lapsed, missugune saladus on suitsus peidus! Selle saladuse avastas keemia ja nüüd saame suitsust kasu.“

„Haiglas“ – joonistanud RANDAR TASMUTH, III klassi õpilane.

„Vabariigi meistrivõistlustel“ – joonistanud EDGAR HAAVIK, III klassi õpilane.

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

KÄISIN LENINGRADIS

Suvel võttis ema mind Leningradi kaasa. Juba teel oli palju huvitavat, mida ma varem ei olnud näinud. Leningradis läksime kohe Soome vaksalist metroosse. Koolis rääkis õpetaja, et Moskvast ja Leningradis on metroo, ta näitas ka pilte. Missugune metroo päriselt on, ei osanud ma küll arvata. Nüüd nägin, et see oli justkui maa-alune linn. Iga jaam oli omapärane ja erivärvilistest kividest tehtud. Ema ütles, et värvilised kivid on marmor. Leningradis käisin „Auroral“, laevaga sõitmas ja külastasin Talvepaleed. Seal nägin ka esmakordselt neegrit. Ta oli nii must, ainult peopesad paistsid valgemad olevat.

EHA PÄRNSALU,
Aug. Jakobsoni nim. Pärnu
1. Keskkooli II klassi
oktoobrilaps

MEIE ORAVAD

Meie maja ees Pääskülas käivad oravad. Näärdeks panime vennaga sinna üles söögikastikese. Kastikese sisse asetasingime oravate jaoks süüa – kaerahelbeid, saiatükikesi ja pähkleid. Uusaastahommikul külastasid oravad meid vara, nad käisid nagu head uut aastat soovimas. Sellest ajast on oravad meie igahommikused külalised. Nad lasevad juba endale üsna lähedale. Vahel käib naabri kass Tiidu oravaid varitsemas. Meie aga ajame kassi ära, et oravad võiksid muretult süüa ja mängida.

ARVO PESTI,
Tallinna 29. 8-kl. Kooli
II klassi õpilane

„Harjutamas“ – joonistanud EVE UUS-TALU, III klassi õpilane.

Kas sa tead, et Tallinna 46. Keskkoolis töötavad ka kunstiklassid? Nendel lastel, kes õpivad kunstiklassis, on joonistamise ja käsitöö tunde rohkem kui teistel. Seetõttu saavad nad oma huviala rohkem õppida ja harjutada. Vaadake, kui toredaid pilte nad juba teha oskavad!

KELLELE SAADAN PREEMIAID

Mäletate, lapsed, möödunud aasta „Tähekestest“ neid lugusid, kus teie pidite ära arvama, missugusest oktoobrilapse reeglist seal juttu on? Ja veel mulle kirjutama, kuidas te ise seda reeglit täidate.

Nüüd on mul kõik kirjad läbi vaadatud. Kohe ütlen, kes preemiaks raamatud saavad:

Jaan Noppel, Reet Vahur, Helbe Noorkikas, Rein Allvee, Sirje Saag, Aime Leiner, Sirje Kadak, Sirje Feldmann, Raivo Reisenbuk.

Täheke

Õpeta arvutama!

Sa õpid koolis arvutamist. Oskad juba liitmist, lahutamist ning ka korrutamist ja jagamist? Kui sa kodus ülesandeid lahendad, vaatab väike vend või õde suure huviga pealt. Ka tema tahaks arvutada. Aga veel ei oska. Sa võiksid teda natuke õpetada. Esialgu kas või liitmist ja lahutamist. Näe, ühel leheküljel on liblikad, pirnid ja seened, teisel – numbrid. On ka liitmis- ja lahutamismärgid ning võrdusmärgid. Need kõik löika välja. Saad terve hulga kaarte. Piltidega kaarte üksteise kõrvale pannes ning liitmis- või lahutamismärke vahele seades on lihtne väikest venda või õde õpetada. Võid koostada näiteks niisugused ülesanded: „Poiss püüdis võrguga alul 2 liblikat ja siis veel 3 liblikat. Mitu liblikat jäi võrku?” – „Algul raputasid poisid puu otsast alla 3, seejärel 5 pirni. Mitu pirni raputati alla?” – „Tüdruk korjas 4 seent, siis veel 2 seent. Mitu seent ta korjas?” Või jälle niimoodi: „Võrgus oli 5 liblikat. 2 pääses lendu. Mitu liblikat jäi võrku?” Piltide asemel kasuta arvutamisel ka numbreid.

SEDA SINIST JOONT MOODA LOIKA VALJA KORVALOLEV KASITÖÖLEHT

+

1

2

3

4

5

—

6

7

8

9

0

=

1

2

3

4

5

=

6

7

8

9

0

—

1

2

3

4

5

+

6

7

8

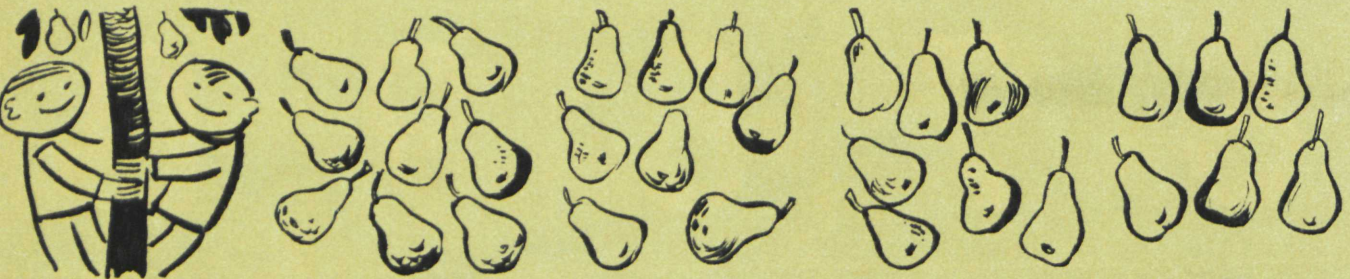
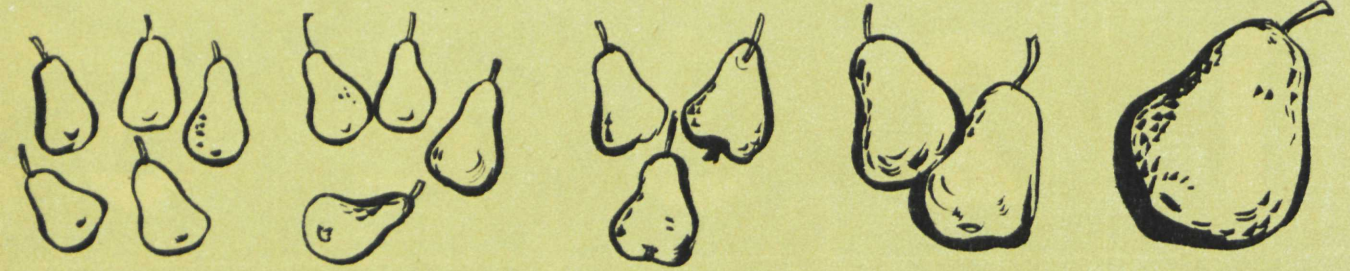
9

0

HELJU RAMMO

Pikakoivaline vigurivänt Peebu-poiss sosistas midagi salapäraselt pisikesele Otile. Seda panid kõik esimese klassi lapsed tähele. Mida ta küll võis sosistada? Ott aga oli tumm nagu kala. Ei kostnud pärimiste peale sõnagi.

„Tal on kompekk kurku kin-nijäänud,“ arvasid lapsed. „Viime ta kohe arsti juurde,“ andis keegi nõu.

„Viime, viime! Muidu meie Ott lämbub ära!“ hüüti üksteise võidu.

„Ei taha arsti juurde,“ paotas nüüd poisipõnn suud. Ta oli päris kokkunud. Vaatas suurisilmi oma kiusajaile ja lausus: „Mul pole üldse midagi kurgus kinni. Mul on ainult üks suur saladus.“

„Saladus?!“
„Otil on saladus!“
„Kuule,“ hakkasid klassikaaslased manguma, „üttele meile ka, mis saladus see sul on?“

„Saladusi välja ei räägita,“ vastas pisike Ott tõrksalt. „Ainult meile! Ütle, ütle!“ nurusid klassikaaslased edasi.

Ott veel kõhkles natuke, aga lõpuks sosistas oma saladuse välja. Seda jooksmist ja lippa-

DIS

mist, mis nüüd lahti läks! Pisike Ott kõige ees ja teised tema kannul, nõnda plagas lasteparv koolimajast otse teeristile. Siin, kõrgete kuuskede varjus, asus Vanatamme taadi ja memme majake. Lapsed jäid kisades-kärades maja ette seisma. Varsti lükati tillukeselt aknalt kardin

Illustreerinud V. KOTKAS

kõrvale ja taadi-memme imestunud näod vaatasid lastele vastu. Pärast seda ilmur taat uksele. Memm ilmus samuti uksele.

„Mis lahti on?“ küsis taat.

„Teid veetakse täna siit koos majaga minema. Hoo- pis teise kohta kohe,“ vastas kõige julgem tüdruk.

„Oi-oi!“ kokkus memm ja kurtis: „Mis meist siis saab?“

„Ole rahulik,“ lausus taat memmele ja küsis lastelt: „Kes teile seda ütles?“

„Ott ütles, et kella ühe ajal tuleb Peebu-poisi isa traktoriga teile järele. Et siin tehakse tee laiemaks ja maja jääb ette. Praegu ongi kell üks,“ seletas kõige julgem tüdruk.

Vanatamme taadi habe ja vuntsid läksid päris turri. Ta kahmas trepi kõrvalt luua ja kärkis: „Kus see Ott on? Või tema narrib vananimesi.“

Pisike Ott ei jäänud enam sekundiksi paigale. Ta pistis nõnda kiiresti nagu jalad võtsid jooksma. Ühe hooga jooksis koolimajja tagasi Peebu-poisi juurde.

„Sa luiskasid!“ hüüdis ta, pisarad kurgus, pikakoi- valisele vigurivändale. „Vanatamme maja ei viida kuhugi.“

„Muidugi ei viida,“ kostis Peebu-poiss rahulikult, „tahtsin ainult vaadata, kas sa oskad saladust hoida.“

Esikaanel L. HJÄRMI illustatsioon
luuletusele „Kink“

ELKND Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu ajakiri „Täheke“ nr. 4 – 1965.
Toimetuse kolleegium: L. Lilleaas, I. Linnat, E. Lootsar, H. Pukk, L. Põhi, H. Raigina.
Toimetaja H. Pukk. Kunstiline toimetaja E. Pikk.
Toimetuse aadress: Tallinn, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20.

Laduda antud 26. 02. 1965. Trükkida antud 29. 03. 1965. Trükiarv 51 000. Paber 60x90, 1/16. Trükkroogid 2. Arvutisroogid 3.15. MB-01298. Tellimise nr. 325.
Trükikoda „Oktoober“, Tallinn, Tartu mnt. 41. Журнал «Звездочка». На эстонском языке. Издатель ЦК ЛКСМ Эстонии.

VARSTI ON 1. MAI!

JELENA. BLAGININA

Mai eel

„OI, TOOMINGAS, MU TOOMINGAS,
MIKS SUL ON TUHAT ÖIT?“
„MA KEVADISE PEO JAKS,
MAI AUKS
NEED ÖIED LÖIN.“

„KUID UTLE, PEHME MURUKE,
MIKS SINA HALJAKS SAID?“
„MA TAHTSIN SAADA ILUSAKS
JUST ESIMESEKS MAIKS.“

„MIKS SINA KÖRVU KIKITAD,
PIKK NÖTKE KASEPUU?“
„MAIPUHADEKS, MAIPUHADEKS,
MU RÕOM ON NÕNDA SUUR.“

Tõlkinud HELJO MAND

Lõnnade juurde

OLIVIA SAAR

TAEVAS ON SININE,
TAEVAS ON LAI.
KUST KULL ÕHUPALL
TAEVASSE SAI?
PUNANE PALLIKE
TUULE KÄES KIIGUB –
KÕRGELE, KAUGELE
ÕHUPALL LIIGUB.

KULASTAB LAPSI
KAUGUSTE TAGA,
TERVITUSI SEAL
KÕIGILE JAGAB.

TAEVAS ON SININE,
TAEVAS ON LAI.
MEIL ON PIDUPÄEV –
TÖÖRAHVA MAI!

Illustreerinud E. PIKK

ИНДЕКС 78231
HIND 15 KOP.

